

Forfatter: Udrag fra De fortryllede Fingre

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 136.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296366153552/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

De fortryllede Fingre

(Et Eventyr.)

En stille maanelys Midsommeraften sad der en lille Pige paa en Steen ved en Skovslette nær ved Rumorne af det nedbrudte »Volmerslot« og stirrede ned i den spejklare Vandflade, der dannedes af en forbiløbende Bæk. Langt borte i Skoven høstes der Larm af Musik, Dands og rullende Vogne. Den unge Pige syntes ikke ældre end 12 til 13 Aar. Hun bar en staalgraa Blouse med et rødt Bælte om Livet; hendes lille Straahat laa med de nydelige Handsker i Græsset. Hendes boiede Stilling røbede en Skikkelse, ligesaa smidig som slank, og det lange sorte Haar, som rullede ned over hendes rødbrune Nakke, glinsede som Ravnefjer i Maanestraalerne. Hendes Ansigt, som spejlede sig i Vandet, var bruunt ligesom Nakken, med en frisk, næsten sydlig varm Farve. Øinene vare fyrige og sorte, Øienbrytterne stærkt fremtrædende; men Panden hang for langt frem til at være smuk, og den lidt vel brede, noget flade Barmnæse, saavelson: de altfor fyldige Læber, gav hende et Udseende, der ikke var uligt Mulatindernes, især naar hun, som nu, var bedrøvet.

»Hu, hvor jeg er grim!« – udbrød hun, og Taarerne trillede hende ned over de brune Kinder – »ja, de har Ret! jeg er en Skifting, ret et lille Uhyre af Grimhed. – Bort, bort i den vide Verden! o, hvi kan jeg ikke løbe til Afrika, som jeg truede dem med, til de sorte Negerinder! der vil dog Ingen spotte mig for min Plamæse – og der er jeg dog skjætere i Huden end alle de Andre. – Ak, hvi er alle Gudmoders delige Eventyr dog kun Opdigtelser!« – vedblev hun – »hvi er der ingen Alfer og Feer til, som kan skabe mig om, eller give mig Magt dertil selv! – Var mit Ansigt kun et Øieblik som Vox eller Leer, og havde jeg blot lidt Færdighed i de tre Fingre, skulde jeg snart faae Panden og Læberne tilbage og den stygge flade Næse frem – og det skulde gaae mig som Ugleungen, der blev til en delig Prindsesse!« –

»Ja saa! en lille Kunstnerinde – en Billedhuggerinde i Aanden! – skal vi se!« – afbrød hende pludselig en mild qvindelig Stemme, og en gammel krumbøiet Kone stod for hende med en græsgrøn Silke-

Frå Nye Eventyr og Fortællinger, 1847

kaabe over Skuldtrene og en stor sort Kyschat over Ansigtet – hun bar et Bundt Johannisurter under den ene Arm og støttede sig til en Krykkestav med den anden. Den lille nødbrune Pige i Blousen sprang med Forbauselse op fra Stenen og gjorde Mine til at flygte; men den Gamle greb hende venlig ved Haanden. »Bliver du bange for mig? Thora Lind! – kjender du ikke din Gudmoder fra Skovsletten?» – med disse Ord løftede den Gamle sit nedboiede Hoved og lod Maanen belyse hendes fine rynkede Ansigt med det godmodige Udtryk og det skjelmiske Smil, som Thora saa godt kjendte, tilligemed de store grønne Brillen, hvorigjennem et Par smukke brune Øine spillede.

»Gudmoder! gode Fru Sommerkjær! er det dig?» – udbrød Thora glad – »er det i denne Skov, du boer? Ja, nu husker jeg det – her var det, jeg skulde besøgt dig ifjor St. Hans Aften, naar vi kjørte til Kilden – saa vilde du fortælle mig saa mange delige nye Eventyr; men saa fik jeg Skariagensfeber og maatte blive hjemme. – Siden har jeg saa tidt tænkt paa dig og længtes efter de nye Eventyr; men nu er min Fætter kommen til os; han siger, ligesom Fader og Moder og de Allesammen, at jeg er saa grumme grim og seer ud som en Negerpige, og naar jeg fortæller Eventyret, du har lært mig, om Ugleungen, der blev til den deiligste Prindsesse – saa lee de mig ud og sige, jeg er lige-saa taabelig, som jeg seer ud til, naar jeg kan troe paa Børneeventyr endnu i mit trettende Aar.» –

»Nu, nu, lille Thora! – lad dem kun lee! Den leer dog bedst, som leer sidst; laften er du da kommen med til Kilden, kan jeg vide; men hvordan har du fundet Vei gennem Skoven?»

»Åh, det veed jeg ikke. – Fætter Jørgen drillede mig igjen med min Næse, ligesom jeg var allergladest og vilde danse med ham ved Kilden. De loe Allesammen af hans Løier. Saa blev jeg vred og bedrøvet og rendte bort fra dem Alle og vilde gjerne løbet hen, hvor alle Folk har flade Næser, som jeg, og er meget mørkere i Huden – og saa blev jeg træt og faldt i Tanker her paa Stenen.»

»Dine Tanker blev jo ganske høirøstede, medens du spillede dig, og du græd ret ynkelig, lille Thora! Om jeg aldrig havde været din Gudmoder, maatte jeg dog ud af Busken og trøste dig, hvor travlt jeg saa havde med de kostelige St. Hansurter. Istedetfor at løbe til Afrika, var det dog nemmere, meente du, hvis der var Aller og Feer til og du kunde blive skabt om eller faae Magt til selv at sætte Façon paa dit lille Ansigt.» –